

ЗЛАТНИЯ КОЛАНЪ

Въ нашата „Градинка“ —
Малъкъ кжтъ отъ рая,
Паметникъ да има
Отъ сърдце желая.

Въ нея има всичко,
И цвѣтя, и птички,
Всѣка хубость вжтре
Ний творимъ самички.

Колко нѣжни грижи,
Колко ревность само,
Колко трудъ полага
Мало и голѣмо!

Всѣки се старая
Нѣщо да направи,
Въ нѣкоя алея
Споменъ да остави.

И така възникватъ
Красоти все нови, —
Взора да обрадватъ
Всѣкого готови.

Що ли нѣма въ нея? —
Свежи майски рози,
Или срамежливи
Катъ деца мимози

Но едно тукъ липсва:
Въ нѣкой жгълъ китенъ,
Отъ ваятель чутенъ,
Паметникъ гранитенъ! —

Нашата „Градинка“
Би се разкрасила,
Ако въ бронзъ излѣмъ
Българската сила. —

Искалъ бихъ да видя,
Кой отъ васъ ще може
На юнака Коловъ
Паметникъ да сложи.

Паметникъ заслуженъ
На бореца знатенъ —
Гордия носителъ
На колана златенъ!

Детелюбъ

ЮНАКЪ

Съсъ червено дъно бѣличъкъ калпакъ
Татко ми донесе и ми го наложи.
Педя азъ порастнахъ и станахъ юнакъ
Вечъ да ме уплаши — никой не ще може!
Сладкото на шкафа вечъ ще стигамъ самъ.
Мамичка излѣзе вънъ отъ кжщи днеска;
— Бабко, ти ме слушашъ, не гледай насамъ!
Иди, че заплака въ люлката си Веска! —
На столчето стжпи — вижте го юнака,
Тъкмо съ прѣстъ посегна къмъ буркана съ сладко,
Падна му калпака. Скокна пъкъ котака
Отъ стола. — Събори вестника на татка.
Стресна се, извика, съ краката нагоре
Падна на гърба си славния юнакъ. . .
Вторъ пжтъ не посмѣя съ своето калпаче
Нигде да се хвали нашето юначе.

А. Куманова